

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupeného JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR, policejní prezident,** se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 26. 11. 2008, č.j. PPR-14791-5/ČJ-2008-99KP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2011, č. j. 4 Ca 2/2009 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 27. 1. 2011, č. j. 4 Ca 2/2009 – 43 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 26. 11. 2008, č.j. PPR-14791-5/ČJ-2008-99KP (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských ze dne 16. 5. 2008, č. K-SJMK-773/2008 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání jednání majících znaky přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, tj. do účinnosti zákona č.

133/2011 (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“) za použití § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“) [bod I. výroku prvostupňového rozhodnutí] a podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb. za použití § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. [bod II. výroku prvostupňového rozhodnutí] tím, že dne 14. 1. 2008 cca kolem 5:00 hod řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Felicia, registrační značky X ze Znojma do Vranovské Vsi. Z důvodu technické závady na vozidle stěžovatel zastavil na silnici I. třídy č. 38 na 23,1 524 km v katastru obce Olbramkostel a Vranovská Ves. Do jeho vozidla kolem 5:15 hod narazil zezadu řidič malého motocyklu L. O. a vzápětí i řidička Škody Octavia I. K. První orientační (bez náustku) provedená dechová zkouška přístrojem Dräger u jmenovaného na přítomnost alkoholu v dechu v 6:00 hod. byla negativní. Po příjezdu nadřízeného stěžovatele byla provedena opětovně dechová zkouška v 6:37 hod. u níž byla naměřena hladina 1,27 promile alkoholu. Poté byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, které odmítl. Další opakovaná dechová zkouška byla provedena v 9:55 hod. a byla naměřena hladina alkoholu 0,76 promile, aniž by od okamžiku zahájení řízení vozidla do provedení druhé dechové zkoušky požil další alkoholické nápoje (dále jen „bod I. výroku“). Jako účastník dopravní nehody se dne 14. 1. 2008 kolem 6:40 hod. na pozemní komunikaci (silnici I. třídy č. 38) mezi obcemi Olbramkostel a Vranovská Ves na výzvu příslušníka Policie ČR jednajícího za orgán policie při prošetřování dopravní nehody odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, přičemž tímto svým jednáním chtěl porušit nebo ohrozit zájem chráněný ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb. (dále jen „bod II. výroku“), za což mu byl podle § 186 odst. 7 ve spojení s § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. uložen úhrnný kázeňský trest odnětí služební hodnosti vrchní asistent.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatel svým jednáním porušil povinnosti uložené mu v ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy svým jednáním porušil povinnost řidiče, která spočívá v zákazu řízení vozidla v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem a v případě pozitivního zjištění alkoholu při dechové zkoušce podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve ke zjištění, není-li pod vlivem alkoholu, čímž se dopustil jednání majícího znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) a d) zákona o přestupcích, který se podle zákona projednává jako jednání, které má znaky přestupku. Za úmyslné jednání, které má znaky přestupku, byl stěžovateli uložen podle ustanovení § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. kázeňský trest odnětí služební hodnosti – vrchní asistent, přičemž podle ustanovení § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb. lze uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti mj. i za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. K tomu žalovaný odkázal na text služební přísahy vyplývající z ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. a uvedl, že stěžovatel vykonal služební přísahu dne 15. 1. 2002, a poznamenal, že tato služební přísaha se považuje za služební slib podle zákona č. 361/2003 Sb.

Dále žalovaný posoudil důkazy provedené šetřením Inspekce ministra vnitra, zejména úřední záznamy o vysvětleních podaných stěžovatelem, účastníky dopravních nehod ze dne 14. 1. 2008, policistů OO Znojmo npor Bc. H., prap. R., pprap. Č., prap. R., úředního záznamu pplk. Ing. D. a pplk. Ing. S., znaleckého posudku k posouzení hladiny předpokládaného alkoholu v krvi stěžovatele vypracovaného dne 12. 2. 2008 znalcem pro základní obor zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. K. S. zapsaným v znaleckém deníku pod pořadovým č. 2544, záznamů výsledků dechových zkoušek provedených se stěžovatelem v 6:37 a 9:55 hod. dne 14. 1. 2008, protokolem o nehodě v silničním provozu s údaji o místě dopravní nehody, písemného poučení stěžovatele o povinnosti podrobit se na výzvu vyšetření na alkohol a důsledcích neuposlechnutí výzvy, úředních záznamů hlídky dopravních nehod a hlídky pořádkové policie a vlastním řízením ve věcech kázeňských tak, že je jimi dostatečně prokázáno, že stěžovatel dne 14. 1. 2008 řídil osobní automobil po předchozím požití blíže neurčeného druhu a množství alkoholických nápojů a že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Stěžovatel svým úmyslným jednáním porušil služební slib, zejména tu část, která stanoví, že se bude vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, neboť se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, ačkoliv to nebylo spojeno s ohrožením jeho života, přičemž účinně nespolupracoval s vyšetřujícím orgánem Policie ČR, čímž se dopustil jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Zvláštnost postavení příslušníka Policie ČR ve společnosti dané mu svěřenými pravomocemi musí být vyvážena jeho smyslem pro povinnost dodržovat zákony a veřejností je očekáváno, že se tak příslušníci Policie ČR budou chovat. Příslušník Policie ČR, který sám zákony porušuje, nemůže mít příslušnou důvěru. Úmyslné jednání stěžovatele spatřoval v tom, že stěžovatel řídil soukromé osobní vozidlo v takové době, kdy mohl být pod vlivem předchozího požití alkoholických nápojů a v odmítnutí se podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění, není-li pod vlivem alkoholu. Dopustil se tedy protizákonného jednání, aniž by nevěděl, že tento výsledek způsobí nebo může způsobit. Řidič přitom podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nesmí řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem. V případě pozitivní dechové zkoušky na alkohol se měl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve ke zjištění není-li ovlivněn alkoholem. Podle žalovaného v posuzované věci nebyly zjištěny žádné skutečnosti odůvodňující závěr, že by se jednalo o nedbalost. Neukázněné jednání stěžovatele podle žalovaného nelze posoudit jinak než jako jednání, které je v příkrém rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. K námitkám stěžovatele pak žalovaný konkrétně doplnil, že dechová zkouška se standardně provádí s náústkem, čehož si musí být stěžovatel dobře vědom. Z dalších provedených důkazů podle žalovaného vyplývá, že tvrzení stěžovatele nebyla věrohodná. Přesné množství a doba ukončení požívání alkoholických nápojů nejsou z hlediska výroku napadeného rozhodnutí při existenci těchto jiných důkazů podstatné. Stran jednání pprap. P., který měl být podle stěžovatele vyloučen z předmětného služebního úkonu, žalovaný uvedl, že z výpovědi jmenovaného policisty i podepsaného poučení vyplývá, že tvrzení stěžovatele nejsou oprávněná. Prvoinstanční rozhodnutí sice mělo být označeno jako rozhodnutí ve věcech kázeňských, to však nemá vliv na jeho platnost.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel především poukázal na skutečnost, že se na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce s dalšími účastníky dopravních nehod. Při první dechové zkoušce bez náustku provedené kolem 6 hod. 10 min. nebyla zjištěna přítomnost alkoholu. Stěžovatel podotkl, že náustky nejsou běžně používány při aplikaci přístrojem Dräger, neboť jsou hygienicky používány pouze jednorázově a jsou tak zvyšovány náklady. Po provedení této prvé dechové zkoušky, jejíž výsledek byl negativní, žalobce považoval šetření ohledně alkoholu za uzavřené, a tak požil do doby provedení dechové zkoušky v 6 hodin 37 minut alkoholické nápoje (určité množství slivovice v láhvi, kterou měl v autě a po vypití ji vyhodil na pole). Nebylo tak prokázáno, že by stěžovatel před jízdou požil alkoholické nápoje. Jak stěžovatel uvedl, požíval alkoholické nápoje v předvečer nehody na oslavě s ostatními policisty, ale pouze v malé míře a poté již pil pouze nealkoholické pivo. Vzhledem k tomu, že první dechová zkouška byla negativní, nepovažoval stěžovatel za nutné se podrobovat lékařskému vyšetření. V 9 hod. 55 min. se stěžovatel podrobil další dechové zkoušce. Pokud by ho k lékařskému vyšetření krve nevyzýval pprap. P., podrobil by se, i když mu krevní zkouška není příjemná a těžko ji snáší. Dále stěžovatel žalovanému i prvoinstančnímu orgánu vytkl, že nerespektovaly ustanovení § 186 odst. 5, § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb., a proto je uložený kázeňský trest příliš přísný a nepřiměřený. Stěžovatel souhrnně konstatoval, že nebylo prokázáno, že by v době řízení motorového vozidla byl pod vlivem alkoholu, a že nebyl povinen podrobit se lékařskému vyšetření, jestliže prvá dechová zkouška byla negativní. Z toho důvodu stěžovatel nenaplnil skutkovou podstatu žádného z přestupků a rozhodnutí žalovaného a prvoinstančního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování. Navrhl, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil věc k dalšímu řízení.

Městský soud **napadeným rozsudkem** zamítl žalobu a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. K jednotlivým námitkám stěžovatele městský soud uvedl, že napadené rozhodnutí rozhodně není nesrozumitelné kvůli nedostatečnému odůvodnění a stěžovatel byl v rámci správního řízení seznámen s výsledky dokazování. V rámci odvolacího řízení byly žalovaným podle městského soudu napraveny nedostatky a napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Skutečnost, že první dechová zkouška, která byla provedena bez náustku přístroje Dräger a byla negativní stěžovatele nezbavuje odpovědnosti za spáchání přestupku. Takto provedená dechová zkouška není dostatečně vypovídající, protože i podle toho, jak byl popsán průběh této dechové zkoušky, bylo vydechováno do tohoto přístroje z větší vzdálenosti, takže je zřejmé, že dechová zkouška nebyla řádně provedena. Při druhé dechové zkoušce bylo prokázáno, že v krvi stěžovatele se nachází alkohol, a stěžovatel byl vyzván k vyšetření spojenému s odběrem krve. Z výpovědí svědků, kteří byli přítomni při této kontrole, bylo zjištěno, že stěžovatel provedení vyšetření s odběrem krve odmítl. Rovněž bylo zjištěno, že stěžovatel nenamítal při provedení kontroly a druhé dechové zkoušce tu skutečnost, že by vypil alkohol, který měl s sebou v autě. Toto pozdější tvrzení bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi, zejména výpovědí svědky I. K., která byla přítomna první dechové zkoušce i dechovým zkouškám následujícím a popsala, jakým způsobem byly zkoušky provedeny. Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelovo tvrzení o tom, že seděl ve svém vozidle a tam vypil slivovici a skleněnou láhev vyhodil do pole, je účelové. Ze znaleckého posudku, který je založen ve správním spise, bylo prokázáno, že v době dopravní nehody se hladina alkoholu v krvi stěžovatele mohla pohybovat v rozmezí nejméně 1,524 až 1,693 promile alkoholu.

Námitku stěžovatele, že byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření a odběru krve pouze po druhé dechové zkoušce provedené pprap. P., a nikoliv po třetí dechové zkoušce, městský soud neshledal důvodnou, neboť stěžovatel již prvním odmítnutím vyšetření po druhé dechové zkoušce naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. K námitkám proti druhu a přiměřenosti uloženého kázeňského trestu městský soud zdůraznil, že stěžovatel se již dříve dopustil podobného jednání, kdy jako příslušník Policie ČR rovněž řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Je nepochybné, že stěžovatel jako příslušník Policie ČR složil služební přísahu podle § 6 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru Policie ČR, která se považuje za složení služebního slibu podle zákona č. 361/2003 Sb. Je nesporné, že řízením pod vlivem alkoholu a odmítnutím se podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve stěžovatel porušil zákon a zároveň ohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Městský soud uzavřel, že stěžovateli byl uložen kázeňský trest v souladu s § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb. Z uvedených důvodů žalobu stěžovatele zamítl.

V **kasační stížnosti** stěžovatel v podstatě zopakoval své žalobní námitky a tvrdil, že napadený rozsudek trpí vadami uvedenými v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí stěžovatel namítl, že formulace popisu skutků je obsáhlá, současně zahrnuje uvedení právních předpisů a v této části je rozhodnutí místy nesrozumitelné. Stejně tak je místy nesrozumitelné odůvodnění napadeného rozhodnutí, i když uvádí výčet důkazů, o které se rozhodnutí opírá, avšak nevyplývá z něho, co z konkrétního provedeného důkazu vyplynulo. Odůvodnění je na několika místech rozporné, zejména v bodech odůvodnění týkající se posouzení otázky viny, kde je uvedeno, že závěr o vině byl učiněn „*s pravděpodobností hraničící s jistotou*“. Žalovaný jako odvolací orgán pochybení prvoinstančního orgánu nenapravil. Dále stěžovatel namítal nesprávné posouzení druhu a výše trestu s poukazem na kritéria pro ukládání kázeňského trestu uvedená v § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. Kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z porušení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonech služby uvedené v závěru služebního hodnocení. Kázeňský trest uložený stěžovateli se tak jeví jako příliš přísný a nepřiměřený, a to i kdyby se dopustil přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Podle jeho názoru nebyla vyvrácena jeho obhajoba stěžovatele, že v době řízení nebyl pod vlivem alkoholu, a ani jeho námitka, že nebyl povinen podrobit se lékařskému vyšetření na zjištění alkoholu v krvi. Protože byl výsledek první dechové zkoušky jednoznačně negativní, stěžovatel považoval toto vyšetření za definitivní a následně požil alkoholický nápoj (tzn. vypil zbytek „butylky“ slivovice). Z toho důvodu se stěžovatel odmítl podrobit lékařskému vyšetření na výzvu pprap. P., s nímž navíc měl v dřívější době neshody. Poté se stěžovatel podrobil další dechové zkoušce v 9 hod. 55 min., která byla pozitivní. Po provedení této dechové zkoušky již nikdo stěžovatele nevyzýval, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Nebylo tak prokázáno, že by stěžovatel byl v době řízení motorového vozidla pod vlivem

alkoholu, a vzhledem k tomu, že první dechová zkouška stěžovatele byla negativní, nebyl povinen podrobit se lékařskému vyšetření. Stěžovatel tedy nenaplnil skutkovou podstatu žádného z přestupků. Rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního orgánu jsou tedy nesprávné a nemají oporu v provedených důkazech. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení městskému soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se ztotožňuje s názorem městského soudu, že byl ve věci dostatečně zjištěn skutkový stav. Ve správním řízení bylo zjištěno a prokázáno, že se stěžovatel dopustil jednání majícího znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) a d) zákona o přestupcích, což bylo jednoznačně prokázáno obsahem správního spisu. Skutková verze stěžovatele nebyla ničím potvrzena a jeho tvrzení byla vyhodnocena jako ryze účelová. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí hodnotily svědecké výpovědi a vyvodily z nich odpovídající právní závěry. Z obsahu spisového materiálu současně vyplývá, že lékařské vyšetření nebylo zjevně spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu prvoinstančního orgánu, spisu Policie ČR obsahujícího dokumentaci dopravní nehody, spisu inspekce ministra vnitra a žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.

Ve spisu Policie ČR, Okresního ředitelství je založeno poučení o právech a některých povinnostech v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, které je podepsané stěžovatelem a dále policisty pprap. P. a prap. V.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 3, 5 trestního řádu ze dne 14. 1. 2008 vyplývá, že stěžovatel vypověděl inspekci ministra vnitra, že před jízdou žádný alkohol nepožil a že pil pouze nealkoholické pivo. Po první negativní dechové zkoušce měl požít slivovici z placatky, kterou měl ve svém vozidle, asi 0,8 dcl slivovice, který tvořil zbytek jejího objemu.

Ve spisu inspekce ministra vnitra je založen znalecký posudek znalce MUDr. K. S., soudního znalce v oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, v němž je uvedeno, že v dané věci byla nejprve provedena *„naprosto orientační a zcela nestandardní“* dechová zkouška dýchnutím do přístroje Dräger bez náustku cca v době 5:45 hod. s tím, že záznam o této zkoušce nelze zpětně doložit a jak vyplývá ze zpětného prošetření, výsledek takové analýzy nezaručuje objektivitu. K dalším dvěma dechovým zkouškám provedeným dechovým analyzátorem Dräger v čase 6:37 a 9:55 hod. znalec uvedl, že pokud tyto zkoušky byly provedeny řádně a jmenovaný žádný alkohol před samotnou zkouškou nepožil, že pokles hladiny alkoholu z krve se pohyboval ve fyziologickém rozmezí 0,12–0,20 promile alkoholu za hodinu. Z toho však nebylo možno zpětně provést propočet ve vztahu k době dopravní nehody. Pouze orientačně však znalec konstatoval, že hladina alkoholu v krvi v době nehody by se mohla pohybovat v rozmezích nejméně 1,524 a nejvíce 1,693 promile alkoholu, která způsobuje stav absolutní neschopnosti bezpečného ovládání jakéhokoliv motorového vozidla. Znalec však odmítl exaktní vyjádření uvedeného stavu, neboť hladiny alkoholu nebyly stanoveny rozborem krve. Stran

stěžovatelových tvrzení o vypití lahvičky slivovice před druhou dechovou zkouškou znalec uvedl, že tuto alternativu nelze jednoznačně vyloučit, a to jednak s ohledem na skutečnost, že nebyly provedeny rozbory krve, a jednak proto, že dechová zkouška měla být provedena cca do dvaceti minut po případném požití alkoholu, tedy v případné vstřebávací fázi, kdy výsledek první dechové zkoušky mohl být touto skutečností ovlivněn a být vyšší, než by odpovídalo současné hladině alkoholu v krvi. V závěru znaleckého posudku je uvedeno, že nelze pouze na základě výsledku zkoušky dechovým analyzátorem v daném případě exaktně stanovit hladinu alkoholu v krvi či provést z této hladiny přesný propočet. Nelze tedy ani zcela spolehlivě prokázat, že by hladina alkoholu v krvi jmenovaného v době řízení motorového vozidla a v době prováděných kontrol dechovým analyzátorem musela zcela jednoznačně přesáhnout hranici 1,00 promile.

Inspekce ministra vnitra odevzdala věc ke kázeňskému projednání, neboť ve věci nešlo o podezření ze spáchání trestného činu, nýbrž o podezření ze spáchání kázeňského přestupku.

Ze záznamu o sdělení obvinění ze spáchání jednání majícího znaky přestupku a výslechu obviněného ze dne 14. 1. 2008 vyplývá, že stěžovatel uvedl k oběma bodům obvinění tyto skutečnosti. Dne 13. 1. 2008 byl cca od 20:00 hod. v herně 999 v Znojmě, kam se poté dostavilo několik jeho kolegů (policisté M., H., Č., M. a další) za účelem oslavy narození dcery kolegy M. Vypil tam dvě alkoholická desetistupňová piva v době od 20:00 do 21:00 hod. Poté začal pít nealkoholické pivo, která měl za celý večer asi 3–4, a přeléval si ho do půllitru. Z herny odešel až po 1:00 hod. do svého vozu, který nastartoval a zatopil si. Jelikož byl unaven, tak ve vozidle usnul. Probudil ho až telefon jeho manželky cca v 4:30 hod. ráno. Na to vyrazil s vozidlem domů do obce Olbramkostel, kde ovšem přejel odbočku ke svému domu a jel dále po silnici první třídy na obec Vracovice. Poté mu za vesnicí přestalo fungovat vozidlo Škoda Felicia, které užíval asi týden. Snažil se ho několikrát po sobě nastartovat (za osvětlení vozidla), ovšem neměl zapnutá výstražná světla. Poté do jeho vozidla narazil řidič malého motocyklu. Stěžovatel volal poté dozorčímu, aby přijela hlídka na místo nehody, k Citonicím. Poté volal Policii ČR i řidič malého motocyklu s tím, že nehoda se nestala u Citonic. Po druhé nehodě s vozidlem Škoda Octavia přijela hlídka dopravní policie. Dechovou zkoušku prováděl prap. R., u všech zúčastněných byla negativní. Stěžovatel poté, co policisté odešli sepsat dokumentaci k nehodě, měl zůstat ve svém vozidla sám, vzal si z přihrádky u spolujezdce placatku slivovice, v níž bylo asi půl jejího objemu, a vypil ji. Přitom ho nenapadlo, že by měl ještě dýchat. Tvrdil, že placatku vyhodil do pole. Na otázku vyslýchajících, proč uvedl inspekci ministra vnitra, že chtěl z baru 999 jet do restaurace HAM-HAM ve Vranovské Vsi, stěžovatel odpověděl, že přejel odbočku, a tak se chtěl někde otočit, což u restaurace HAM-HAM lze, a také se tam dá najíst. Na inspekci ohledně cíle své cesty uvedl nepravdu, nedovedl však vysvětlit, proč. Na otázku vyslýchajícího, proč inspekci uvedl, že v noci ze dne 13. na 14. 1. 2008 nepožil alkoholické nápoje, uvedl, že si to nedokáže vysvětlit. Ke svému odmítnutí absolvování lékařské krevní zkoušky (bod II. obvinění) uvedl, že na výzvu pprap. P. k absolvování dechové zkoušky nechtěl uposlechnout, protože už jednou „dýchal“ a v autě se napil, jelikož však jmenovaný policista na dechové zkoušce trval, tak uposlechl. Po pozitivním výsledku však se jmenovaným odmítl jet na lékařské vyšetření, a to proto, že ho k tomu vyzval právě pprap. P., který je vůči němu zaujatý. Pokud by ho vyzval někdo jiný, tak by uposlechl.

Ze záznamu o výpovědi policisty pprap. Č. vyplývá, že stěžovatel pil v baru 999 pivo ve skleněném půllitru, kolik, to jmenovaný nevěděl. Někdo pil nealkoholické pivo, to se však nosilo na stůl v láhvích. Víno se nepilo, ale pil se nějaký tvrdý alkohol před půlnocí, to však nevěděl, kdo ho pil. Tato zjištění potvrdila i výpověď číšníka T. V. ze dne 15. 1. 2008, který ten večer v baru 999 obsluhoval.

Podle protokolu o podání vysvětlení ze dne 16. 1. 2008 stěžovatel uvedl, že se podrobil dechové zkoušce jako první s negativním výsledkem. Poté stěžovatel podle svého tvrzení *„šel do svého vozidla, kde v přihrádce měl „placačku se slivovicí"*, z níž měl vypít celý její obsah. Slivovici pil z důvodu, že nevěděl, že bude provádět opětovnou dechovou zkoušku. Po vypití obsahu vyhodil lahvičku do strouhy vpravo ve směru od Olbramkostela na Vranovskou Ves. Pak se měl stěžovatel vrátit ke služebnímu vozidlu a s druhým policistou sepisoval nehodu. Na otázku odpověděl, že na výzvu pprap. P. se nepodrobil dechové zkoušce proto, že *„nemá rád jehlu"* a myslel si, že po provedení první dechové zkoušky bude stačit.

Z protokolu o podání vysvětlení řidiče motocyklu L. O. vyplynulo, že ho stěžovatel poté, co došlo ke střetu jeho motocyklu se stojícím vozidlem stěžovatele, přesvědčoval, že jsou mezi Citonicemi a Kasárnami, ačkoliv byli mezi Olbramkostelem a Vranovskou Vsí. Z toho důvodu zavolal i p. Obrdlík Policii ČR a uvedl jim pravou polohu nehody. Na otázku vyslýchajícího uvedl, že se nedokáže vyjádřit k tomu, zda byl z dechu stěžovatele cítit alkohol, neboť byl v šoku z úrazu ramene. V době, kdy byl se stěžovatelem, ho neviděl požívat alkoholické nápoje. Dne 25. 4. 2008 tentýž svědek vypověděl při výslechu k průběhu první dechové zkoušky, že byl přítomen dechové zkoušce u stěžovatele a viděl její průběh. Do přístroje dýchal asi z 10 centimetrů. Během zkoušky jemně foukal vítr, neboť terén byl otevřený. Z výpovědi svědkyně I. K. ze dne 25. 4. 2008 vyplynulo, že při první dechové zkoušce držel policista přístroj asi 15 až 20 cm od jeho úst.

Z výpovědi policistů R. a R. vyplývá, že po provedení první dechové zkoušky až do okamžiku druhé dechové zkoušky zůstal pprap. L. ve služebním voze policistů, kde si jej vyzvedl k dechové zkoušce pprap. P. Tito policisté neviděli stěžovatele, že by vstupoval do svého vozidla a něco tam bral, případně odhazoval do pole. Prap. R. výslovně uvedl, že po provedení druhé dechové zkoušky stěžovatel *„prosil pana P., aby s výsledkem dechové zkoušky nic nedělal, že má děti"*. Naproti tomu neslyšel, že by stěžovatel sdělil pprap. P., že by v době po provedení první orientační dechové zkoušky požil alkohol. Tuto výpověď nepřímo potvrdila i svědkyně I. K., která uvedla, že stěžovatel se od provedení první dechové zkoušky do okamžiku, kdy se odebral se svým nadřízeným do služebního vozidla, nikam nevzdálil. Inspekce ministra vnitra provedla dne 14. 1. 2008 ohledání na místě nehody a v blízkém okolí, avšak žádnou láhev či „placatku" nenalezla.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že stěžovatelem namítané nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Druhý stěžovatelem namítaný kasační důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Právní rámec výkonu kázeňské pravomoci služebního funkcionáře je upraven v § 49 a násl. zákona č. 361/2003 Sb. Citované ustanovení opravňuje služebního funkcionáře v rozsahu jeho pravomoci udělovat kázeňské odměny a ukládat kázeňské tresty. Kázeňské tresty jsou mj. ukládány též za jednání, které má znaky přestupku. Zákon tak rozlišuje i v oblasti ukládání trestů mezi jednáním, které má znaky přestupku a tzv. kázeňským přestupkem, jímž se rozumí zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Při ukládání kázeňského trestu je třeba dodržet zákonná kritéria, podle nichž musí služební funkcionář přihlížet k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti. Za spáchání kázeňského přestupku či jiného jednání, které má znaky přestupku, je možno mj. uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti (§ 51 odst. 1

písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.), za podmínky, že se jedná o kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, **za jednání, kterým příslušník porušil služební slib**, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, **za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka**, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení (§ 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb.).

Rozhodování služebního funkcionáře o jednání, které má znaky přestupku, je pak upraveno v § 186 a násl. služebního zákona. Ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích stanoví, že *„podle zvláštních právních předpisů se projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustily osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů“*. Ustanovení § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích ukládá orgánu policie věc odevzdat příslušnému orgánu, jde-li o jednání mající znaky přestupku, které se projednává podle zvláštních předpisů (zvláštním předpisem je v daném případě právě zákon č. 361/2003 Sb.). Podle § 189 odst. 1 tohoto zákona se při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního předpisu (zákona o přestupcích) mj. jde-li o rozhodování, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny.

V posuzované věci se jednalo o skutek vymezený v bodech I. a II. prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, který byl kvalifikován jako jednání mající znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích řízení vozidla, a to konkrétně skutek popsaný v bodě I. podle skutkových podstat vymezených § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních *komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem*, a dále skutek popsaný v bodě II. podle skutkové podstaty vymezené v ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních se *přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.* Povinnost, kterou tato ustanovení sankcionovala jako přestupek, je uložena v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) (tzn. zákaz řízení motorového vozidla či jízdy na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje či jiné návykové látky nebo v takové době, kdy by řidič mohl být ještě pod jejich vlivem) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. (povinnost řidiče podrobit se na výzvu podle zvláštního právního předpisu vyšetření ke zjištění, zda není pod vlivem alkoholu). Zvláštním předpisem upravujícím tuto výzvu je zákon č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění do 31. 12. 2008, konkrétně ustanovení § 16 tohoto zákona, podle něhož platí, že *odbornému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu nebo jiných návykových látek včetně odběru biologického materiálu k jeho stanovení je povinna podrobit se osoba, která se požitím těchto látek uvedla do stavu, v němž bezprostředně ohrožuje sebe nebo jiné osoby, veřejný pořádek nebo majetek, dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné*

návykové látky. Vyzvat tuto osobu ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření je oprávněn příslušník Policie České republiky, příslušník Vojenské policie, příslušník Vězeňské služby České republiky, zaměstnavatel, její ošetřující lékař, strážník obecní policie nebo osoby pověřené kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje anebo dalších osob nebo poškodit majetek (§ 16 odst. 4 zákona č. 379/2005 Sb.).

Stran kvalifikace obou skutků stěžovatele popsaných v bodech I. a II. prvostupňového rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že byla provedena v souladu se zákonem a dostatečně zjištěným skutkovým stavem, o němž podrobně vypovídají důkazy provedené v přípravném řízení trestním vedeném inspekcí ministra vnitra i samotným prvoinstančním orgánem v řízení ve věcech kázeňských. Z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel v noci ze dne 13. 1. 2008 a 14. 1. 2008 ve večerních hodinách při oslavě narození dcery svého kolegy s ostatními policisty požíval alkoholické nápoje, konkrétně alkoholické pivo. Poté v ranních hodinách dne 14. 1. 2008 se stal účastníkem dvou dopravních nehod, když řídil svůj osobní automobil Škoda Felicia. Z okolností jeho jednání, které byly potvrzeny jak výpověďmi zasahujících policistů, záznamem telekomunikačního provozu ze stěžovatelova telefonu, jakož i z výpovědí dalších účastníků nehody (řidičů L. O. a I. K.) vyplynulo, že stěžovatel byl velmi dezorientovaný (nevěděl, kde se nehoda stala) a neposkytoval dopravní policii potřebnou součinnost pro řešení nehodové situace (policejní hlídku na místo nehody zavolal až svědek p. L. O.). Jakkoliv znalecký posudek z důvodu chybějícího vyšetření krve a moči jednoznačně nepotvrdil, že stěžovatel byl pod vlivem alkoholu v době řízení svého osobního automobilu, z provedené (druhé) dechové zkoušky v čase 6:37 hod. dne 14. 1. 2008 a následné dechové zkoušky provedené v čase 9:55 hod. (v obou případech s náústkem dechovým analyzátorem) jednoznačně vyplývá, že minimálně v době po nehodě byl pod vlivem alkoholu. Stěžovatelovo tvrzení o tom, že alkohol požil po první dechové zkoušce, kterou provedl prap. R. dýchnutím do přístroje Dräger bez náustku cca v době 5:45 – 6:00 hod. (o této zkoušce neexistuje záznam z dechového analyzátoru), však nebylo prokázáno, neboť z výpovědí svědků (zasahujících policistů prap. R. a V. ani svědka L. O.) jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel v době po první dechové zkoušce již do svého vozu nešel, tím méně pak požíval alkoholické nápoje (dle svého tvrzení slivovici z lahvičky, kterou následně odhodil do pole). Ani ohledáním udaného místa nebyla označená láhev nalezena. Svědecké výpovědi přitom potvrzují, že první dechová zkouška byla provedena ze vzdálenosti 10-20 cm od přístroje, přičemž foukal mírný vítr. Za takových podmínek nemohl mít výsledek takto provedené dechové zkoušky žádnou důkazní sílu. Ze vzájemné souvislosti těchto skutkových zjištění vyplývá, že tvrzení stěžovatele o požití alkoholu po první dechové zkoušce byla účelová. Nevěrohodnost výpovědi stěžovatele, k níž správní orgány správně dospěly, je potvrzována i tím, že stěžovatel své výpovědi v průběhu vyšetřování případu inspekcí ministra vnitra a prvostupňovým orgánem účelově měnil, přičemž rozpory ve svých výpovědích nedokázal vysvětlit.

Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na výklad ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s ustanovením § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., jak je zastáván v ustálené judikatuře, podle které povinnost účastníka dopravní nehody zdržet se požití alkoholu po dopravní nehodě trvá až do doby, kdy je najisto postaveno, zda před jízdou nebo během jízdy nepožil alkohol (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

6. 1. 2006, č. j. 6 As 60/2004 - 56, publikován pod č. 849/2006 Sb. NSS.). Jelikož stěžovatel je rovněž policistou, který se v rámci výkonu služby plnil rovněž úkoly u jednotky dopravních nehod a pořádkové policie, je na místě předpokládat, že mu muselo být známo, že pouhá orientační dechová zkouška přístrojem Dräger provedená bez náústku a bez možnosti záznamu o této zkoušce nemůže dostačovat k dostatečnému a objektivnímu zjištění, zda účastníci dopravních nehod včetně jeho nebyli pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, ať již pro účely eventuálního trestního či přestupkového řízení.

Stran kvalifikace skutku vymezeného v bodě II. prvostupňového rozhodnutí Nejvyšší správní soud rovněž shledává postup správních orgánů i městského soudu jako správný. Dle nesporně zjištěného skutkového stavu stěžovatel po druhé dechové zkoušce v 6:37 hod., která byla pozitivní, na výzvu pprap. P., která podle výpovědí svědka prap. R. byla provedena v souladu se zákonem, odmítl absolvovat lékařské vyšetření za účelem ověření výsledků měření alkoholu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl poučen o následcích neuposlechnutí této výzvy bez zákonných důvodů, muselo mu být známo, že toto jednání naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb. Nejvyšší správní soud poukazuje i na právní názory, které zaujal ve své předchozí judikatuře, podle nichž výzva k podstoupení lékařského vyšetření může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, přístupný na www.nssoud.cz). Stěžovatel opíral své odmítnutí uposlechnutí výzvy pprap. P. pouze o tvrzení, že s tímto policistou má osobní neshody a je proti němu zaujatý. Z popisu skutku samotného však jednoznačně vyplývá, že důvody pro provedení výzvy byly splněny, přičemž subjektivní pocity stěžovatele či osobní vztah k policistovi v této situaci nemohl hrát žádnou roli. Stěžovatel tedy úmyslně odmítl absolvovat vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi, což stvrdil svým podpisem na formuláři výzvy založené ve správním spise. Následná tvrzení stěžovatele, že se nechtěl podrobit vyšetření, protože „*nemá rád jehlu*“, samo o sobě nedostačuje k naplnění zákonné podmínky nebezpečí pro jeho zdraví, jejíž splnění by vylučovalo vznik odpovědnosti za jednání mající znaky přestupku.

Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil stěžovateli v jeho námitkách týkající se kvalifikace obou skutků popsaných v bodech I. a II. prvostupňového rozhodnutí a konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn i kvalifikován oběma správními orgány i městským soudem správně, a to jak co do objektivní, tak i subjektivní stránky těchto jednání majících znaky přestupku.

Další stěžovatelovy námitky mířily k nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti prvoinstančního rozhodnutí s tím, že tyto vady nebyly v odvolacím řízení napraveny [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Konkrétní stěžovatelovy námitky spočívaly zejména v tom, že správní orgány nedostatečně specifikovaly, ze kterých důkazů vyplývají která skutková zjištění, a dále prvoinstanční orgán uvedl, že zjistil skutkový stav s pravděpodobností hraničící s jistotou. S první částí námitky se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí se dostatečně zabývala vyhodnocením provedených důkazů a skutkové závěry, k nimž tyto správní orgány dospěly, jsou naprosto přezkoumatelné a srozumitelné. Stran formulace uvedené v prvostupňovém

rozhodnutí o zjištění skutkového stavu o *„pravděpodobnosti hraničící s jistotou“* Nejvyšší správní soud uvádí, že není vhodně zvolená, avšak nepůsobí nepřezkoumatelnost ani nesprávnost napadeného rozhodnutí. K tomu je třeba poukázat na právní úpravu zásady materiální pravdy, která vyplývá pro všechna správní řízení v širším slova smyslu z ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a podle níž nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (tzn. v souladu se základními zásadami správního řízení). V řízení ve věcech kázeňského trestání je tato zásada speciálně vyjádřena v ustanovení § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle něhož je služební funkcionář povinen zjistit *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí*, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. V této souvislosti stojí za zmínku, že i podle § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů, upravujícího základní zásady trestního řízení, mají *orgány činné v trestním řízení* (mj. i Policie ČR) *postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.* Přitom je třeba upozornit na související zásadu presumpce neviny, která je pro kázeňské trestání stanovena v § 186 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., podle níž se na příslušníka, o jehož kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, se vede řízení, se do doby, než je o jeho vině pravomocně rozhodnuto, hledí, jako by byl nevinen. Zásadu materiální pravdy v prostředí kázeňského trestání je tedy třeba vykládat jako povinnost služebního funkcionáře objasnit skutkové okolnosti deliktního jednání příslušníka do té míry, aby o jeho vině nevznikly „důvodné pochybnosti.“ Naproti tomu, zákonná úprava nevyžaduje výslovně „absolutní jistotu“ správního orgánu ve smyslu zjištění „skutečného stavu věci“, jak to bylo stanoveno v ustanovení § 130 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. účinného do 31. 12. 2006. Formulace v prvoinstančním rozhodnutí, která pracuje s pojmem „pravděpodobnosti“, tedy není opřena výslovně o dikci zákona, avšak obsahově vyjadřuje totéž, tedy praktickou jistotu prvostupňového orgánu o tom, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Rovněž tak nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí nemohla způsobit obecná formulace v jeho záhlaví, že šlo o rozhodnutí „ve věcech služebního poměru“, ačkoliv – jak správně uvedl žalovaný – se jednalo konkrétně o rozhodnutí ve věcech kázeňských, které ovšem lze podřadit obecně pod rozhodnutí ve věcech služebního poměru (část dvanáctá zákona č. 361/2003 Sb.).

K poslední námitce týkající se nepřiměřenosti uloženého kázeňského trestu (odnětí služební hodnosti) Nejvyšší správní soud uvádí, že rovněž není důvodná. Žalovaný i prvostupňový orgán přesvědčivě odůvodnily, že byly naplněny podmínky ustanovení § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., které obsahuje alternativní výčet podmínek, za nichž je možno tento trest uložit. Podmínky pro uložení tohoto druhu kázeňského trestu tak jsou naplněny tehdy, je-li splněna alespoň jedna z alternativ uvedených v tomto výčtu. V posuzované věci správní orgány kvalifikovaly jednání stěžovatele jednak jako *„jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka“*, a jednak jako *„jednání, kterým příslušník porušil služební slib“* a svůj závěr přesvědčivě zdůvodnily poukazem na znění služebního slibu (dříve služební přísahy, která se ve smyslu § 221 zákona č. 361/2003 Sb. považuje za služební slib podle tohoto zákona a kterou složil při vzniku služebního poměru i stěžovatel). Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 6. 1. 2006, č. j. 6 As 60/2004 - 56, přístupný na www.nssoud.cz, v němž dovodil, že odmítnutí zkoušky na alkohol či požívání alkoholických nápojů na

místě dopravní nehody je zvlášť závažným porušením služební přísahy, neboť příslušník je povinen jednat čestně, svědomitě a ukázněně. Služební slib ve znění ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. ukládá příslušníkovi, aby důsledně dodržoval právní a služební předpisy, plnil rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužil svého služebního postavení a choval se tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Z uvedených důvodů má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud správně usoudil, že podmínky pro uložení trestu odnětí služební hodnosti „vrchní asistent“ byly v posuzované věci dány a uložený trest tak nebyl nepřiměřený.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody uplatněné stěžovatelem za oprávněné, a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2011

JUDr. Petr Průcha v. r.
předseda senátu